

Петър Копанов

Неканен гост

Позволете ми и аз да ви разкажа една история. Е, не е толкова забавна като вашите, нищо особено не е, но ми се ще и аз да участвам в мохабета. Иначе ще ме сметнете за темерут. И си е пълна измислица отначало докрай, за разлика от вашите. Та щом нямате нищо против...

Историята се случи през една нощ миналото лято в края на август.

Събудих се със смътното усещане, че нещо не е наред. Знаете как е – измъкваш се бавно от пелената на съня и се потапяш в реалността, която се мъчи да те сграбчи в обятията си. А ти се дърпаш и искаш да попаднеш обратно там – в небитието на съня. Където е топло и уютно. Където няма досадни задължения и тъпи началници. Където не те гони часовник и няма сметки за плащане. Където... абе ясно. На всеки му писва от неприятностите и не му се връща при тях.

Само че днес ми е почивен ден. Още съм в отпуска. Часовникът не е звънял. В стаята е тъмно и тихо... Какво, мамичата му, ме е събудило от най-сладкия сън?

Насилвам се да отворя очи и – дъхът ми спира. До леглото ми, на около метър разстояние, стои и се пули насреща ми някакъв идиотски мелез между жаба и шимпанзе, с очи като чаени чинийки и със зелена кожа. Зелената кожа съвсем ме стресна, тъй като леко фосфоресцираше и зеленият цвят беше много плътен. Всъщност ако не беше фосфоресцирането нямаше как да го видя в тая тъмница – щорите бяха спуснати. Опулих се на свой ред насреща му. Премигнах няколко пъти с надеждата, че това е някакво кошмарно видение от съня ми. Видението не изчезна, ами продължи търпеливо да ми се блещи насреща. Реших да изпробвам всички идиотски методи за проверка дали не сънувам – ущипах се по ухото, по носа, прехапах си устната, после бузата, накрая леко и езика – изродът продължаваше да си стои тихо в ъгъла и да ме зяпа, сякаш съм рядък екземпляр в зоопарка. А жена ми тихо си спеше до мен в леглото и дори лекичко похъркваше. Именно този звук ме убеди повече от всички щипаници и прехапвания, че наистина съм буден.

Трескаво се замислих какво и колко съм пил снощи – не, не е от пиенето. Ако бях ходил на заведние можех да предположа, че са ми сипали някаква гадост в питието. Но от 100 грама домашна ракия такова мелезче не може да ми се привида. Да съм гледал някой тъп филм с извънземни наскоро? Не. И това не е. А да не би да съм откачил нещо и да ми се привиждат разни работи? И това май не е. Никога не съм имал такива проблеми, а и в рода ми няма луди, поне доколкото знам.

В един момент реших, че няма какво повече да се чудя, а трябва да го проверя тоя изрод по най-простия начин – с един як ритник ще се

усети има ли го наистина, или е само плод на развинутената ми фантазия. Рязко отметнах завивката, повдигнах се на лакти, после на длани и... замръзнах. Тялото ми се парализира. Чак сега забелязах продълговатия предмет, който гадината стискаше в дясната си ръка – или каквото стърчеше от тялото му откъм неговата дясна страна. След като не можех да мръдна, реших поне да го поогледам по-внимателно. Наистина приличаше на идиотска комбинация между жаба и шимпанзе – първото ми впечатление беше вярно. Съществото беше високо около 90 сантиметра, с огромна за такова тяло глава, и имаше физиката на петгодишно хлапе – едва ли тежеше повече от 20 килограма. Само че ме държеше изправен на нокти в буквалния смисъл на думата. Усетих, че започвам да се ядосвам. Тая гадина се е вмъкнала в къщата ми без мое знание и съгласие, и на всичко отгоре ме държи неподвижен в идитоска поза, каквато даже при модерните скулптури не може да се види. И за какво, мътните го взели, се е навряло в къщата ми? Нищо от това, което притежавам, не представлява ценност за него. А и да предствлява, едва ли ще му е проблем да си го вземе от друго място. При това много по-лесно. Тъкмо започнах да се подгръвам по темата и в главата ми се разнесе – по-точно проехтя – глас:

„Спокойно, дошъл съм за теб. Нищо лошо няма да ти направя.“

Нищо лошо а, мамичката ти жабешка. Вече ми направи, боклук такъв! Първо се вмъкваш неканен в дома ми, после ме будиш и ми изкарваш акъла от притеснение дали не съм мръднал или не са ме надрусали с някаква гадост без да разбере. А сега и ме държиш гипсиран в тая идиотска поза!

„Ще намалая въздействието на парализатора, за да се отпуснеш и да поговорим спокойно.“ – прокълтя гласът в главата ми.

Нищо не ща от теб! А парализатора си го наври в задника! Целия, if you please...

„Както желаш. На мен и така ми е удобно. И без обиди, ако обичаш.“

Без обиди ли?! А бе ти само отхлаби за малко тая парализа и такава обида ще ти поднеса... Сякаш ме удари ток. Гадинката показваше на какво е способна. Реших, че в момента нищо не мога да направя по въпроса с обидата и затова престанах да се мъча да правя каквото и да е движение и се отпуснах, доколкото екстравагантната поза, в която бях замръзнал, ми позволяваше. Е, добре де. Казвай какво искаш и се махай по дяволите! Между другото, как четеш мислите ми? И как ми внушаваш своите? И защо съм ти притрябвал точно пък аз? Не притежавам

нито власт, нито пари, нито нещо друго, което да е от значение. Обикновен преподавател по математика съм. В забутан университет на гъза на географията.

„Много добре знаеш защо съм тук. И не си мисли, че си заблудил някого, като се скри «на гъза на географията», както толкова образно се изрази. Открих те съвсем лесно. И много добре знаеш как правя останалите неща, за които питаш. Така че спри да ми се правиш на гламав, както се изразяват подобните ти в такива ситуации.“

Прав беше, мамицата му. Знаех много добре какво търси. Само че не смеех въобще да мисля за него. Гадът само това чакаше. Да ми прихванем мислите. Затова трябва да мисля за друго. Добре де, а откъде се домъкна? И защо се занимаваш с нас, хората?

„Отдалеч. Наблюдаваме ви от доста време – около 5300 години по вашите мерки. Отначало ви наблюдаваха само автоматични сонди, които обикалят около Земята, но преди около 500 години достигнахте такова ниво на развитие, че трябваше да се намесим пряко и пристигнах аз. Преди 90 години.“

Значи им трябва и помощници измежду нас... А дотам и обратно са около 410 години максимум. Родното му място е на около 200 светлинни години...

„Правилно. 198,34 светлинни години. Губи се доста време за ускоряване и спиране на звездолета. Но и това ти е известно.“

... и е пристигнал около 1911 година. Малко преди Първата световна война. Аха. Значи тия гадове активно но прикрито са се месили в историята ни! Сигурно се страхуват от нас – че можем бързо да се развием и да плъзнем из Галактиката. А като ги срещнем... Яснооо... Взаимните ни симпатии и в момента са толкова силни, че няма какво повече да се обяснява. Май доста странни неща от 20 век ще си дойдат на мястото... Не случайно даже пътя до Луната вече го забравихме и се залъгваме само с виртуални реалности... А защо не вземат направо да ни премахнат? Явно трябва ние сами да се унищожим – иначе може и да си докарат неприятности от някой друг... може би има някакви „галактически природозащитници“ дете пазят недораслящите като нас докато се развият – или се самоубият?!

„Правилно. И тук позна. Знаех си, че бързо ще се досетиш. А също и за какво ми трябваш.“

... ааа, не! Тук не позна! Само през трупа ми!

Опитах се да си прехапя рязко езика – така се самоубиват нинджите, когато не могат да се измъкнат от клопка. Само че гадината просто

ми парализира и челюстта! Тогава спрях да дишам. И започнах бавно да си броя наум: хиляда и едно, хиляда и две, хиляда и три... Изродът замръзна съвсем – в смисъл, че дори приказките му в главата ми спряха – а иначе си стоеше кротко в ъгъла през цялото време. Като стигнах до 1090, в главата ми прокънтя:

„Спри!“

Майната ти! 1091. Аз съм свободен човек... 1092... а свободния човек ... 1093... можеш да го убиеш... 1094... но не можеш ... 1095... да го подчиниш... 1096... разбра ли бе... 1097... зелен задник такъв...

В този момент започнах да губя съзнание. Зеленият изрод започна да се размива пред погледа ми. И тогава жена ми се размърда. При отмятането на одеалото и последващото „замръзване“ явно самото одеало се беше изтеглило под мен и я беше притиснало откъм нея, така че след двете минути на мисловна разправа с извънземния гад това притискане я накара да реагира. Дребосъкът отмести пръчката за момент от мен и я насочи към жена ми.

Усетих как парализата ми почти изчезна. Това е! Скорих напред с всичката сила, която ми беше останала. Още във въздуха замахнах с десния крак и изритах предмета, който ме беше накарал да се чувствам безпомощен като последен глупак. Той изхвърча от ръката на жабока пред мен и всички остатъци от парализата окончателно изчезнаха. Стоварих се върху гадината с цялата обич и цял куп други топли чувства, които ме изпълваха отвътре. Висок съм 1,81 и тежа около 85 килограма. С други думи – около 4 пъти колкото него. Така че го затиснах под себе си и го сграбчих с дясната ръка за подобие на шия. А лявата я протегнах встрани под леглото. Там лежах гирите, с които си правя част от тренировките. През това време гадината беше освободила лявата си ръка под тялото ми и ме стисна за предмишницата на моята дясна ръка. Причерня ми! И го халосах с гирата по главата. После пак. И пак. И пак. И пак...

По едно време спрях. Главата на мъчителя ми беше станала на зелена каша. Изправих се и погледнах часовника. 2:48. Виеше ми се свят. От зелената каша под пръстите ми се повдигаше. Въпреки това започнах бавно да се обличам. Първо минах през банята и повърнах остатъците от вечеря. След това взех от килера един здрав найлонов чувал с двойно дъно и натиках остатъците от пришълеца вътре. Вече не изпитвах нищо към него. Цялата работа я върших механично. След като събрах всичко, завързах здраво чувала, вдигнах и парализиращата пръчка и толкова тихо, колкото беше възможно замъкнах всичко в мазето и го натиках между въглищата.

След една седмица вече нямаше и помен от зелената гадинка. Все едно че никога не го е имало. И без тъпи въпроси, от сорта на „къде го зарови“ ако обичате.

Не се чувствам герой. Нито спасител на човечеството. Защото след този гад ще дойде друг гад. Е, вярно, че ще му трябват около 400 години, докато сондите изпратят сигнал до родното му място че е изчезнал, което си е една добра отсрочка. Но е само отсрочка. А освен това сондите продължават да си висят някъде там горе. А и между нас, хората, също има техни съюзници. Или по-скоро роби. Но това е вече друга история.

Това е. Беше ми приятно с вас. Всичко хубаво и довиждане. Аз съм на тази гара.

Моля? Какво да премълчавам? Защо ме е търсил ли? А случайно да желаете някой да ви изпробва здравината не черепната кутия с гира? Не? Е, значи всичко е наред. Чао!

КРАЙ

© Петър Копанов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10002>]